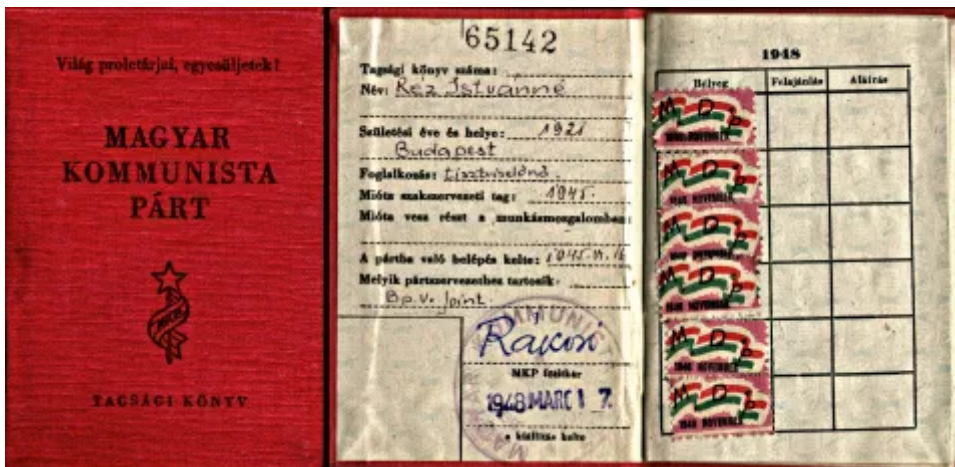

U.-Né Kaszás Marianne Párttagkönyve

Ez a párttagsági könyvem. A Kommunista Pártba beléptem, amint lehetett. A könyv tanúsága szerint 1945. június 16-án a léptem be. Ezt a tagsági könyvet 1948. március 17-én töltötték ki, az aláírás: Rákosi.

1945-ben, rögtön a felszabadulás után elkezdtem dolgozni, eladó voltam egy zöldségüzletben. Nagyon hamar terhes lettem, és akkor otthon maradtam. Az volt a második koraszülésem. A zöldségboltba már nem mentem vissza, hanem elkerültem a Joint Sas utcai központjába, ahol idegen nyelvű levelezőként dolgoztam egy rövid ideig. Onnan átkerültem a Joint ruharaktárába. Néhány évig ott dolgoztam.

1956-ig nem voltak meghatározó munkahelyeim. Mindig egyik helyről a másikra kikértek, tehát soha nem voltam munka nélkül, különböző külker vállalatoknál dolgoztam, kis feladatokat végeztem, kis fizetésért.

Az októberi események [lásd 1956-os forradalom] a Chemolimpexnél értek. A főnököm, a főosztályvezető rendkívül komoly szerepet töltött ott be a pártbizottságban, a Chemolimpexnél is, meg azt hiszem, hogy a budapestinél is. Én meglehetősen a befolyása alatt álltam, olyan szempontból, hogy például végig benntartózkodtam a vállalatnál, tehát haza se mentem, és nem nagyon drukoltam a forradalmároknak, hogy így mondjam. Utána vártam, hogy konszolidálódjon a helyzet. Nem léptem ki a pártból. Ott [a vállalatnál] rögtön megalakult az MSZMP, és annak lettem a tagja. Különösebb funkcióm sose volt, se előtte, se utána, tovább folytattam a titkárnői munkát. Semmiféle politikai vonzata nem volt a dolognak, amit én ott csináltam három évig.

Tulajdonképpen mozgalmi életet nem nagyon értem rá élni, mert az egész munkám abból állt. A főosztályvezető, aki mellett dolgoztam, pártvezetőségi tag volt, és nagyon baráti viszony volt köztünk, szóval tényleg nem úgy, mint főnök és beosztott, hanem egészen különleges kapcsolat volt. Három évig tartott, amíg mellette dolgoztam. Ez meghatározó volt, mert hozzá mindig jöttek a BM-ből [Belügyminisztérium] - akkoriban ez szokás volt, hogy vezetők állandó kapcsolatban álltak a Belügyminisztériummal. Hogy ő ott a szobájában mit jelentett vagy mit beszélt, azt sose tudtam meg.

1961-ben Boldizsár Ivánhoz kerültem [1912--1988, író, publicista], a "New Hungarian Quarterly" [angol nyelvű folyóirat] szerkesztőségébe. 1966-ban eljöttem a "New Hungarian Quarterly"-től, és

egyenest belecsöppentem a DIVSZ-be [Demokratikus Ifjúsági Világszövetség], és itt voltam 1970-ig.

1970-ben eljöttem, és akkor kerültem a Távirati Irodához, ahonnan hét év múlva nyugdíjba mentem. Ott már francia fordító voltam. Én csináltam az úgynevezett "Heti Króniká"-t, voltak bulletinek [intézményi folyóirat, közlöny], és azoknak a krónikáját is csináltam. Heltai András [1931, újságíró] vezette ezt a szerkesztőséget, úgy hívták, hogy KASZ, Külföldi Adások Szerkesztősége.

Nyugdíj után borzasztó aktív voltam, még rengeteget, legalább húsz évig dolgoztam otthon is. Fordítottam, gépeltem -- kénytelen voltam. Volt gépem, özönlött hozzám a munka. Ezt saját akaratomból hagytam abba talán öt évvel ezelőtt, mert már nem bírtam. Ezenkívül rengeteg kongresszusra hívtak. Részt vettem a párt kongresszusain, a Béketanács kongresszusain, nemzetközi parlamenti kongresszusokon. Ez anyagilag sokat jelentett, mert a nyugdíjam igen kevés volt. Miután három nyelven beszélek, hol németre vittek, hol gépelni vittek, hol fordítani vittek, hol diktálásra dolgoztam, úgy, hogy franciául vagy angolul diktáltak. Volt, amikor a francia csoportban voltam a pártkongresszuson, volt, amikor az angol csoportban. Ahol szükség volt rám. Ha éjszaka, akkor éjszaka, akkor még nagyon bírtam.